

ZHASNOU SVĚTLA, SYLŠÍŠ SVŮJ DECH, CÍTIŠ TICHO Z PUBLIKA

Vážení čtenáři a diváci taneční přehlídky, po dnešním večeru cítím především potřebu poděkovat za to, že mohu být součástí tak inspirativního prostředí, které se nám na celostátní přehlídce v Jablonci nad Nisou dostává. Všem, kteří se podílejí na organizaci a fungování tohoto nabitého víkendu plného inspirace, patří velké díky!

V uplynulých letech jsem přehlídku navštívila z pozice zvědavého diváka i interpreta. Na letošní ročník jsem však poprvé přijela jako pedagožka a je mi nesmírnou ctí vést další mladé talenty ke stejným zážitkům a rozvíjet jejich cestu v uměleckém světě. Proces tvorby choreografie, kterým jsme si společně s mou kolegyní a studentkami prošly, nám všem přinesl nové zážitky, které nás nesmírně obohatily a hlavně spojily. Věřím, že podobné zkušenosti obohacují nás všechny přítomné. Vždy s úsměvem na tváři vzpomínám na své vlastní zážitky z tanečních přehlídek. Stát na jevišti, obklopena světly a hudbou, atmosférou a přítomným, neopakovatelným, jedinečným okamžikem.

Jsem vděčná za všechny prožité chvíle na scéně, za nervozitu před začátkem i euforii na konci. Za ten kouzelný moment, při kterém se zhasnou světla v sále, slyšíš svůj vlastní dech a cítíš napjaté ticho z publika,

které čeká, do jakého světa ho přivedeš. Tyto okamžiky jsou vzácné, jedinečné, a proto aktuálně s radostí a pokorou tyto prožitky předávám, nabízím dál. Je radost vidět, jak se mladí tanečníci rozvíjejí a jak do tance vkládají srdce a duši.

Taneční komunita se neustále rozrůstá a já se těším, co následující dny i roky přinesou a jaké zážitky nás čekají. Rozmanitost choreografií, které jsme měli možnost vidět, svědčí o tom, že se tanec stává stále přístupnějším. Zůstává otázkou, zda jdou choreografie skutečně do hloubky. Všem milovníkům tance nadále přeji odvahu k tvoření, touhu překonávání vlastních limitů a bezednou studánku inspirace.

Na závěr mi dovoluť uctít památku výjimečného hudebníka Vojtěcha Havla, který nás začátkem tohoto týdne opustil. Hudbu, kterou složil se svou partnerkou Irenou, jsme použili v naší choreografii, kterou budete moci vidět v dnešním programu večera. Jeho skladby nám přinášejí hluboké prožitky, je z nich cítit klid a zároveň naléhavost. Dovolme si tedy se i během dnešního večera na chvíli zaposlouchat a myšlenkou tam nahoru poděkovat za to, že k nám můžeme tak krásné věci nechat promlouvat.

Kamila Růtová

KOLEM VÁS SE
ZEMĚ TOČÍ
VYMÝTÁNÍ DÉMONŮ
KŘEHCE UKRUTNÉ
DĚSIVÉ
DIVNÉ
KOLEKTIVNÍ
BLÁZNOVSTVÍ

BALETKY SIBELIOVI

Rozsvítí se jeviště a my v kuželu světla můžeme spatřit čtyři tanečnice ze ZUŠ Šumperk v baletních sukních a stejně tak i pozicích. Začíná druhá choreografie přehlídkového večera Valse triste, která nese název jako stejnojmenná skladba od Jeana Sibelia. Od prvních tónů skladby a prvních pohybů je nám jasné, že nebudeme sledovat dramaturgickou linku, ale necháme volně plynout fantazii společně s pohyby tanečnic. Plynulá změna pozic tanečnic do zajímavých světelných změn umožňovala divákovi si plně prohlédnout každou tanečnici zvlášť a vytvářela tak fotogenické momenty. Jako pro hladového pozorovatele pro mě ale byla škoda, že se téma choreografie nepotkalo s pozadím vzniku samotné skladby, o které jsem si před zhlédnutím představení hledala víc.

Maruška

Kdo přišel s nápadem na téma?

Dívky: Paní učitelka přišla s hudbou a s nápadem.

Co vás inspirovalo k výběru skladby?

Marie Jirmanová: Je to krásná skladba, je to nokturno. Je to o krásných dívkách, ženách, a ony začínají být ženy.

Byla tvorba jiná než dopsud?

Dívky: Po dlouhé době jsme dělaly klasiku.

Marie Jirmanová: Byla to konkrétní hudba, takže se jí musely víc držet. V moderním tanci dost často hudba jede a můžete dělat cokoli. Tady se jí opravdu musely držet, s tím jsme měly problémy.

LABUTÍ
LADNOST
NAUČNÉ A BALETNÍ
ELEGANCE
KVĚTINY

ABSTRAKTNÍ
DYNAMICKÉ
ŽIVLY
HEZKY SLADĚNÉ
SKVĚLÉ

JSEM VŠÍM, JSEM ZEMÍ

Třetí vystoupení prvního přehlídkového večera otevírá soubor z Klášterce nad Ohří s choreografií Ze mě Země. Sledujeme tři dívky, které v doprovodu tajemné hudby rozvíjejí opatrný pohyb odvíjející se od země. S postupnou gradací a rytmickými impulsy se tanečnice dostávají do prostoru, který vyplňují energií živlů. Země, vzduch, voda a vítr se stávají inspirací pro rozvolněné taneční variace, které se divákovi postupně objevují před očima. Zastavení, zrychlení a

zpomalení tanečnic kopíruje přírodní procesy přirozeně se vyskytující kolem nás, stačí si jich všimnout. Pomyslný vrchol choreografie se odehrává v samotném středu jeviště. Sledujeme samu tanečnici, nálada se zklidňuje a mění se atmosféra. Přesný pohyb ruky, která proniká prostorem, roste směrem vzhůru, překonává všechny překážky a hledá cestu ke světlu. Na samém prahu, kdy rostoucí pohyb ustává, se přidávají zbylé dvě tanečnice a vytvářejí tak společný motiv stromu. Strom v bouři, který se pod nátlakem větru naklání a jeho listy jsou rozfoukány do všech stran. Vítr se stává posledním motivem živlu této choreografie. V závěru dochází k uklidnění a návratu do původního tvaru a celé dílo se tak vrací k začátku. Ohlížíme se za tím, co jsme viděli, pohyb pomalu ustává, poslední listy dopadají na zem, která v podzimním chladu usíná.

Je něco, co by měl divák o vaší choreografii vědět?

Terka: Je důležité, aby divák věděl, jak jdou ty živly po sobě. První je Země, jak se tvořila, pak jsou stromy, láva, vítr.

Zora Breczková: Odkazuje to na globální oteplování, na celou tu situaci a na ochranu planety. Je důležité si uvědomit, co máme.

Byla tvorba v něčem jiná než doposud?

Týna: Jsme mnohem víc udýchané. Měly jsme už energické choreografie, ale tahle je jedna z těch energičtějších. Je to fyzicky náročné.

Jak vás napadl návrh kostýmů?

Barča: Hlavně je to barvami, jsou to barvy přírody.

Jak dlouho spolu jako trio tančíte?

Týna: Nás je většinou pět, jakože v celé skupině. Tančíme už tak devět, deset let.

Ještě by nás zajímalo, jestli vaše vlastní znamení mělo propojení v tom, jaký jste živel v choreografii?

Terka: Jaké jsme znamení s tím úplně nesouviselo. Vybíraly jsme si spíš podle našeho chování. Například Barča, která ztvárňuje oheň, je taková temperamentní. Terka ztvárňuje vodu, Týna tančí vítr.

Evička

DOBRÁ TECHNIKA
ZMĚNA
NEKONEČNÝ PROUD POHYBU
MODERNÍ DOBA
HUDBA GRADUJE,
TANEC NE

TANEČNICE KAPKOU V MOŘI POHYBU

S choreografií Fluid se nám na jevišti představily tanečnice ze ZUŠ Iši Krejčího z Olomouce. Tanečnice v batikovaných kostýmech nám odkrylo světlo v diagonále. Ty v symbióze s hudbou tvarovaly svá těla. Pažemi, které následoval každý jejich kousek od trupu až po chodidla, prozkoumávaly možnosti zaplnění prostoru kolem sebe. Jejich pohyby připomínaly padající kapky vody, které se pomalu spouští do většího proměnlivého celku. K nim se postupně přidávaly další tanečnice, které stejným pohybovým principem navazovaly na již vytvořenou atmosféru. V rámci strukturované improvizace docházelo ke sjednocení na impulzy vycházející z hudby. Tanečnice se spirálovitým pohybem dostaly do kuželu fialového světla a ostrými výpady se postupně dostávaly na zem. Tento obraz nám svou dynamikou připomínal kapající kohoutek. Z něj se tanečnice vzájemnou manipulací rozpohybovaly po prostoru. Přenášení, stahování, tlačení, přetahování, to vše vyústilo v akrobatický duet. Zajímavým kontrastem k energickému duetu byl plynulý pohyb zbytku děvčat v pozadí. Při poslední scéně tanečnice uprostřed kruhu svými pohyby ovládala těla ostatních, než jedna z nich probořila pomyslné pouto a začala sama udávat směr. Choreografii uzavírala scéna hromadného očištění a následného navrácení do přirozeného samostatného stavu. Celé dílo se neslo ve znaku preciznosti a dobré techniky. Avšak nás to bohužel nedonutilo k většímu zamyšlení. To ale nijak nezabránilo pozitivnímu zážitku a uvolnění při sledování tohoto představení.

Matyllda a Marina

Jak jste při tvorbě postupovaly?

Jana: Přes improvizaci jsme došly ke konečnému tvaru.

Co je pro vás důležité, aby si divák z choreografie vzal?

Jana: Asi příjemný a nekomplikovaný prožitek.

Jak dlouho tančíte společně jako soubor?

Dívky: To je složité. Docela dlouhou dobu jsme dva ročníky, ale vždycky jsme spolupracovaly nebo nějaké choreografie byly společné. A teď je to asi druhý rok, kdy jsme jeden soubor.

Jak se vám tančí v ponožkách?

Dívky: Někdy to klouže. Na tento styl tance to máme ale asi raději než bez ponožek.

Jana Norman: Na tento styl tvorby – hodně floorworku a klouzání.

ZA ZBYTEČNÝ BOJ

Co vás inspirovalo k tvorbě choreografie?

Bětko: Myslím si, že nás inspirovala hlavně hudba, se kterou se nám moc pěkně pracovalo. Naše paní učitelka potom dostala od básníka z Brna báseň, kterou jsme se také inspirovaly a vymyslely choreografii.

Jak jste při tvorbě postupovaly?

Lea: Myslím si, že jsme nejdřív vytvořily základ a potom jsme doladily další věci.

Máte nějakou vtipnou historku, která se pojí k choreografii?

Bětko: Myslím si, že naše nevtipnější historka je, když jsme měly zkoušku o víkendu a na začátku choreografie jsme zkoumaly, kolik přesně centimetrů máme mít nohy od sebe. Je to přesně třináct a půl centimetru.

Je něco, co by měl divák o choreografii určitě vědět nebo co chcete touto prací předat?

Maruška: Myslím, že máme předat divákovi klid.

Byla tato choreografie v něčem jiná než vaše dosavadní tvorba?

Maruška: Jsme spojené dvě skupiny dohromady a pro mou původní skupinu je to normální. Pro druhou skupinu je to kompletně jiné téma, jiný tanec.

Jolča (z druhé skupiny): Myslím si, že jsme takhle moc klidnou choreografii nedělaly a že to je prostě taková jiná tvorba.

Kdo přišel s prvotním nápadem na téma?

Bětko: Myslím si, že to byla určitě Maruška, která přišla s hudbou a taky ji celou sestříhala.

Maruška: Ano, vzniklo to podle snu mého tatky, který se mu zdál. Pak se to přeměnilo v kompletně něco jiného, ale začalo to tím snem.

PROPOJENÍ
LADNOST
KVALITA
TICHO, KTERÉ
JE TICHEM

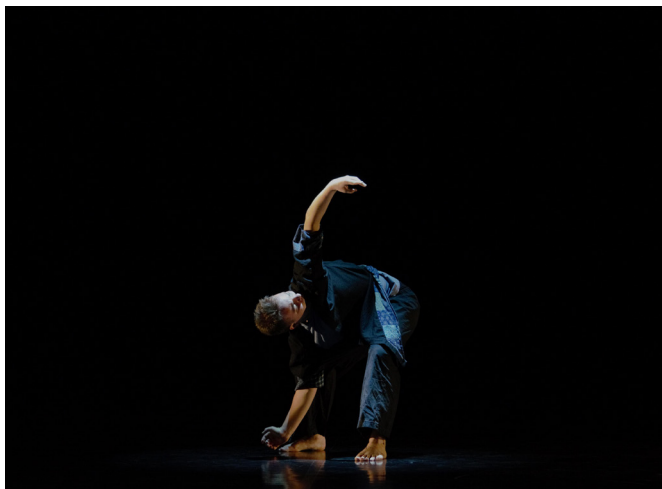
MIZEJÍCÍ

V choreografii od Pavly Hraničkové a dívek ze ZUŠ Židlochovice se divákovi v prvním okamžiku zjevují siluety tří tanečnic. Prvními pohyby zhmotňují spojení dvou tanečních skupin, které je zde nejen tematickým pilířem, ale i hlavním výrazovým prostředkem.

Postupně se k triu přidávají další tanečnice a z jednotlivců se stává kompaktní skupina. Ta se pohybuje opatrně, tiše a nejistě, což navozuje atmosféru očekávání. V jeden moment se však harmonie naruší, skupina se rozpadá a mezi dívkami probleskne náznak rivality. Jedna z tanečnic se postupně připojuje k různým skupinám, jako by se snažila najít rovnováhu mezi jednotlivými dynamikami. Často použitý motiv vzpínajících se rukou navozuje pocit hledání, strachu, ale i jistého smíření. V závěrečné části se dívky znovu rozdělují do dvojic a jedna z každé dvojice nenápadně mizí do tmy. Nakonec na scéně zůstávají pouze tři postavy. Ty se pomalu přibližují k ležící tanečnici v pozadí jeviště, čímž choreografie končí v tichém, symbolickém spojení.

Choreografie v nás vyvolala otázky, které nám v hlavě ještě doznívají. Přemýšlím, proč se jedna z dívek během představení nenápadně vytratila, aby se nakonec znovu na chvíli objevila v závěrečném obraze – symbolizuje snad její návrat nějaký vnitřní konflikt, či proměnu skupiny? Další otázka míří ke kostýmům: výrazně barevné oblečení tanečnic rozhodně upoutává pozornost. Jaký je však jejich vztah k příběhu a tematické náplni?

Markétka a Nikča

SISYFOS

Choreografii Proces ztvárnil tanečník Antonín Vaňous ze ZUŠ Klapkova Praha. Hned prvními pohyby ukazuje pevnost a napětí těla. Svým postojem připomíná bojovníka, avšak nám ještě není jasné, jestli bojuje s něčím/někým, nebo sám se sebou. Z počátečního limitujícího kuželu světla se ostrými a rychlými pohyby vymaní do celého prostoru. Přestože světlo nejdříve jeho pohyby nenásleduje, divákova pozornost není odpoutána. Spirálovité pohyby paží dotváří rozevlátý kostým. Se světelnou změnou se promění také dynamika pohybu. Trhané, rychlé a prudké pohyby střídá ladnost, která ohnivou atmosféru dila mění v melancholii. S návratem kuželovitého světla přichází zpět snaha bojovat. Kruh je jasný, zřetelný. Přestože se mu tanečník zpočátku vyhýbá, zdá se, že je jím nepřemožitelně vtahován. V centru kuželovitého světla opět začíná cyklus bojovníka. Nabírá svou sílu, připravuje se na nevyhnutelný boj. Z ničeho nic pohyb rázně zastaví a jeviště civilní chůzí opouští. Došlo mu snad, že se jedná o Sisyfovský úkol? Nebo snad vede boj za někoho jiného?

Marina a Matylda

Co tě inspirovalo k tvorbě choreografie? Jak probíhal proces tvorby?

Antonín: Původně jsem to vytvářel proto, že jsem potřeboval maximálně dvouminutovou choreografii na přijímačky do Barcelony. Potom mě to bavilo víc, a tak jsem si to dokončil až do této míry.

Pracoval jsi poprvé sám sólově?

Antonín: Tvořil jsem už jedno sólo, ale to byla spíš strukturovaná improvizace. Tohle bylo poprvé, kdy jsem to měl opravdu dané přesně.

Jak jsi vybíral hudbu? Sám nebo na doporučení?

Antonín: Vybíral jsem ji sám. Původně jsem měl jinou, to bylo vzhledem k tomu, že jsem měl mít ty dvě minuty. Ta ale k choreografii nepasovala a zároveň jsem dostal reakci, že je to hodně orchestrální, takže jsem různě prozkoumával všemožné skladatele a jejich skladby a skončil jsem u Clinta Mansela.

Máš nějakou vtipnou historku nebo něco, co ti přijde zajímavé říct?

Antonín: Možná to hledání kostýmu asi v posledních pěti minutách. A když jsem s tím vystupoval na Jiráskově Hronově, tak jsem se bavil tím, že všichni byli překvapení, že jsem sám a že jsem kluk, takže to byl obrovský poprask. A přivítání mladé a krásné slečny z tPrahy, to bylo zvláštní.

Je něco, co chceš, aby divák věděl?

Antonín: Asi že je to převážně abstraktní choreografie. Sice tam je nějaký podtext, ale ten jsem si našel až později. Je to hlavně o pohybu.

Choreografie je o stresu, alkoholu a drogách, s tímto tématem nějak souzníte? Týká se vás toto téma nějak?

Karolína: Já bych řekla, že určitě ne. (smích souboru)

Kateřina: Já bych jenom dodala, že jsme měly vždycky šťastný konec a tenhle je negativní.

Co je pro vás důležité, aby si divák z choreografie vzal?

Anna: Vyčlenění jedné dívky.

Lucie: Že je polapena v takové smyčce, že nemůže utéct.

Jak jste při tvorbě postupovali?

Julie: Vedoucí nám vymyslela kartičky, na kterých byla napsána slova jako stres nebo omámení, a my jsme po skupinkách vymýšlely, jak by to mohlo být, pak jsme to daly dohromady a vznikla z toho choreografie.

Byla tvorba v něčem jiná?

Barbora: Určitě byla jiná, protože to je zatím naše nejdelší choreografie. Je to úplně jiné, než co jsme dělaly.

V čem konkrétně je to jiné?

Barbora: Je to víc takové promyšlené, má to příběh a je to celkově delší.

BYLA JSEM Z VÁS LAPENA
CYKlická CHŮZE
PŘÍJEMNÉ
VESELÉ
ŽIVÉ

SNAHA VYMANIT SE

Choreografie vytvořená Markétou Kuttnerovou a děvčaty ze ZUŠ Horní Slavkov, se na nás pokouší přenést stres skrze svůj svižný pohybový projev a poukázat na společenský diskomfort.

V jeden moment se do sebe dívky na chvíli propojí a dokáží působit jako jednolitá skupina. To je ale nabouráno většinovými pohledy zaměřenými na jednu z tanečnic, čímž ji vystrnadí z dění a ona je nucena se sama popasovat s nástrahami, které se okolo ní dějí. Pocit sklíčení a tlaku se zvyšuje do té doby, než se vše rozplyne v bezstarostnost a uvolnění. Dívky touto tvorbou chtějí poukázat na problematiku dnešní generace, která je spojována s drogami, alkoholem a stresem, jež může mít nemalý vliv na jedince a společnost.

V choreografii si tanečnice hrají s prostorem, kde pracují ve větších i menších skupinách.

Velký důraz je kladen na hlavní protagonistku, která se snaží vymanit. Opravdu se jí to podařilo?

Angel a Eliška

ODHODLANOST
 PROCÍTĚNÉ VÝRAZ
 OKAMŽIK V OKAMŽIKU
 DYNAMIKA
 MOC HEZKÉ
 SUPER KRÁSNÝ

ZABOJOVAT NEBO SI ZATANČIT?

Do prostoru proniká kužel světla, do kterého postupně vstupují postavy. Můžeme zachytit jejich ustaraný, vystrašený i bojovný výraz. Každá z děvčat z TS Puls SVČ Opava přišla čelit svému démonu. Silný divácký moment přeruší hudba, se kterou se tanečnice až hypnoticky dávají do pohybu. Každá překážce čelí po svém, každá z nich nám chce ukázat, jaká je bojovnice, zároveň znemožňují ostatním svému problému čelit. Divákovi možná může být chvílemi až nepříjemná koncentrace pozornosti stále naším směrem. Lehce znervózňující sdělení, že úskalí tam stále je. Dívky skrz choreografii balancují právě mezi pomocí si navzájem, vzájemným škozením, svou vlastní koncentrací a bojem s překážkou. Jednotlivými synchronními pasážemi se snažíme zachytit právě ten individuální zápas. Ke konci choreografie se nám odkrývá, že každý problém má své řešení, ať už se zasmát, překousnout ho, zabojovat, nechat to plavat, zatančit si, zapomenout, najít oporu jeden v druhém, být spolu, nebo si prostě jen zabroukat. Jako diváci snažíme se jít s pocity, které nám jsou předkládány, bychom možná uvítaly hudbu, která by nás v této cestě více podpořila a více se propojila s tématem.

Jak se cítíte v průběhu choreografie?

Kačka: Jsme hlavně rády, že jsme spolu. Baví nás to a je to zase trochu něco jiného a proti choreografii z minulého roku, kdy jsme neměly hudbu. Je to pro nás trochu jednodušší, zároveň jsou tam i těžší části, ale myslím, že se všechny cítíme fajn.

Byla tvorba v něčem jiná?

Kája: Tím, že minulý rok jsme tančily jen na tlukot srdce, tak to bylo těžší. Ted' jsme se mohly od něčeho odpíchnout. Každá jsme si procházela jiným problémem a mohly jsme tam vidět něco jiného, nebylo prostě čistě dané, co to je.

Jaký je pocit vcházet na jeviště do ticha?

Anička: Pro někoho to asi může být příjemnější, pro někoho zase ne, ale pro nás to bylo výhodnější v tom, že už ze začátku nám svítilo světlo, že jsem viděly na střed, mohly jsme do něj vstoupit. U toho srdce jsme střed horko těžko hledaly.

Kdo přišel s prvotním nápadem na téma?

Anička: Já jsem si vlastně procházela takovým těžkým obdobím a představovala jsem si to jako velkou černou kouli zahalenou v mlze. Tu tam vlastně vidím do dneška, i když to mám vyřešené.

MNOHO POHYBU
VJEM
INSPIRACE

UJDE TO
SKVĚLÝ ZAČÁTEK

OČEKÁVÁNÍ

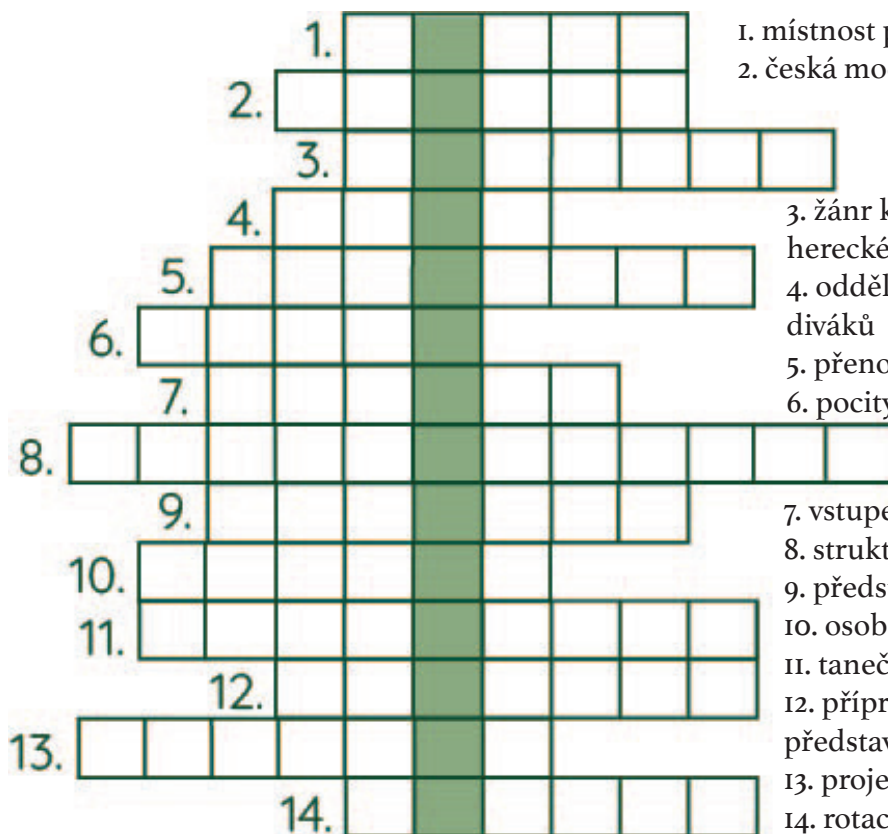
KAM SE ZTRATIL OBSAH

Za fotografie tisíckrát děkujeme Tomáši Bartoňovi

VÍROVKA NA POKRAČOVÁNÍ

TANEC JE PÍSNÍ TĚLA...

- 1. místnost pro převlékání herců
- 2. česká modelka Kuchařová

- 3. žánr kombinující hudbu, zpěv, tanec a herecké výkony
- 4. oddělené místo v hledišti pro menší počet diváků
- 5. přenos obrazu či videa na velké plátno
- 6. pocity

- 7. vstupenky na představení
- 8. struktura tanečního představení
- 9. představení mezi premiérou a derniérou
- 10. osoba odpovědná za ozvučení scény
- 11. taneční soutěž vysílaná na ČT1
- 12. příprava tanečníků a techniků před představením
- 13. projev uznání publika po představení
- 14. rotace tanečníka

VERUNA PRO VŠECHNO

Na tuhle holku si žádná módní policie nepřijde. Její šatník by jí záviděla kdejaká modelka. Šatník není ale jediná přednost, kterou se naše Veruna pyšní. Kytky sežene. Peníze vyplatí. Dlažbu vybere. Tabulky vyplní. Dort upeče. Kořalku přinese. Žádná katastrofa pro ní není dost velká, aby ji nevyřešila. Takže pokud máte problém, tak vlásenkárna je místo, kde ji najdete. Nesmíme zapomenout ani na to, že i ona si protančila pár let na jevišti a je takzvaně od fochu. Vzpomínky na její tanec jsou už sice mlhavé, ale česání a rozmazané čumáčky, které nám našťvaně dokreslovala, už tolik ne. Stala se nám oporou a neoddělitelnou součástí nás i přehlídek.

Máte chuť vířit i mimo Jablonec?

Náš tip je na podnik Dim Sum v Liberci, kde po celé dny přehlídky můžete ochutnat speciální menička s hlavní ingrediencí v podobě dýně.

Liberec skrývá také mnoho krásy v podobě přírody a kulturních památek od novorenesanční radnice až po Ještěd. Unikátní je i sama cesta tramvají, jejíž trať propojuje města Jablonec a Liberec mezi sebou.

